

forhøjet med 800 Kr., medens Slutningsgagen er noget forskelligt forhøjet for de forskellige Embedsmænd. I Forbindelse dermed er jo ogsaa Assistenternes Lønning væsentlig forbedret, hvortil der har været en meget høj Grad af Trang.

Men medens der saaledes ikke kan være mindste Tvivl om, at den Gruppe, hvortil jeg hører, med megen Glæde stemmer for dette Lovforslag, som vi ogsaa antage for at være sikret, saa forekommer det mig dog, at der er Anledning til at rette det Spørgsmaal: Naar kommer Turen til Domstolene? Thi dersom det forholder sig, saaledes som det jo ogsaa gør, at Lønningslovene for Centraladministrationens Embedsmænd ere 36 Aar gamle, ere de jo rene Børn mod Lønningsloven for Højesteret, som er over 50 Aar gammel, den er nemlig fra 21. Januar 1857. Ved denne Lov blev Begyndelseslønnen for Assessorer i Højesteret sat til 6,000 Kr. og Slutningslønnen til 8,000 Kr., altsaa netop til det, som man nu sætter de højeste Embedsmænds Gager til i Centraladministrationen, det vil sige Gagerne for Departementschefer, Departementsdirektører og dermed ligestillede. Men Forholdet har hidtil været det, at Begyndelseslønnen for Dommere i Højesteret var 800 Kr. højere end Departementschefernes, og Slutningslønnen 1200 Kr. højere end disses. Nu stilles altsaa Departementschefer i Gage lige med Højesteretsassessorer. Jeg bemærker, at jeg aldeles ikke har noget imod, at Departementschefernes Gage bliver som her foreslaaet, men bør ikke det Forhold bevares, som hidtil har fundet Sted, at Dommerne i Højesteret lønnes højest af alle juridiske Embedsmænd? Det er dog sikkert, at de bedste juridiske Kræfter ere ikke for gode til Domstolene, særligt ikke til Højesteret. Og hvor betydelig end en Stilling som Departementschef er, er det dog sikkert nok, at den ikke i alle Maader kan staa Maal med Stillingen som Dommer i Højesteret. En Dommer i Højesteret har ingen over sig, en Departementschef har dog Ministrene over sig. Og det forekommer mig i det hele taget, at Vigtigheden af Stillingen som Medlem af den højeste Domstol kræver, at det Forhold bevares, som hidtil har fundet Sted. Skal Departementschefernes Lønning forhøjes, som her foreslaaet, vil jeg finde det meget naturligt, ja, ligefrem nødvendigt, at man ogsaa forhøjer Lønningerne for Dommerne i Højesteret, i alt Fald i samme Forhold som før. Men hvad jeg saaledes har be-

mærket om Dommerne i Højesteret, er noget, der ingenlunde gælder for dem alene; det gælder nemlig ogsaa om Medlemmerne af de andre kollegiale Domstole, nemlig Overretterne og Kriminal- og Politiretten. Deres Lønningsbestemmelser ere fra 1861, altsaa kun 4 Aar yngre end Højesteretsmedlemmernes. De begynde nu, ligesom Kontorcheferne hidtil have begyndt, med 3,200 Kr. plus det saakaldte Sædomskrivningstillæg paa 432 Kr. og kunne højest naa op til 4,800 Kr. plus de 432 Kr. Nu skal altsaa Kontorchefernes Begyndelsesgage sættes op til 4,000 Kr. og deres Slutningsløn til 5,500. Jeg tror ikke, der er nogen, som er nogenlunde bekendt med disse Forhold, der ikke vil finde, at det er ganske uanstændigt at byde en Dommer, en Assessor i Overretten eller i Kriminal- og Politiretten 3,200 Kr., selv med det lille Tillæg, som ikke regnes med ved Pensionsberegningen. Disse Poster besættes dog gennemgaaende med Blomsten af de juridiske embedssøgende, for saa vidt de ikke søge til Universitetet, hvor der jo imidlertid er forholdsvis faa Stillinger. Naar man saa ser hen til den betydelige Stigning af Prisen paa alle Livsformønderheder, der har fundet Sted siden 1861, er der allerede deri tilstrækkelig Grund til at finde en Forhøjelse nødvendig. Men den bliver ikke mindre, naar man lægger Mærke til den overordentlige Stigning i Arbejdet, som har fundet Sted, noget, som allerede følger deraf, at Byens Indvaanerantal er steget saa mægtigt, som det er siden 1861. Jeg skal tillade mig at give en lille Illustration deraf, idet jeg blot nævner nogle faa Tal vedrørende den københavnske Overret. I Tillæg A. for Rigsdagstidende for 1887—88 findes der nogle Oplysninger om, hvor mange Sager der i Tiden fra 1863 til 1886 bleve behandlet ved Hovedretten, det vil sige Landsoversamt Hof- og Stadsretten, og ved Gældskommissionen. Deraf ses det, at der i 1863 ved Hovedretten, som jo er første Instans for København og tillige Appelret for Øerne, er blevet inkamineret 778 Sager. Det var i 1886 steget til 993 Sager, men hvorledes er det nu? I 1904 var de inkaminerede Sagers Antal 1494, altsaa omtrent det dobbelte, i 1905 1490 og i 1906 1640. Det er altsaa det Antal Sager, som bleve inkaminerede ved selve Hovedretten. Hvis man vil høre, hvor mange Sager der bleve paadømte — det er jo Paadømmelsen, der giver det særlige Arbejde for Dommerne —, ere Tallene følgende: I 1904: 1,092, i 1905: 1,063